

Upprorslusta och nerv i konsthallen

KONST&DESIGNRECENSIONER En lågmäld upprorslusta med nerven i de oväntade mötena präglar Åsa Norberg och Jennie Sundéns utställning på Göteborgs konsthall.

KONST

Åsa Norberg och Jennie Sundén

Through the Things We Make

Dessutom medverkar e inbjudna konstnärerna: Ruth Buchanan, Falke Pisano, Shana Moulton, Agnieszka Polska, Lucy McKenzie, Richard Kern och Laure Prouvost

Göteborgs Konsthall

07:00 - 7 mar, 2017

Konstnärerna Åsa Norberg och Jennie Sundén har länge varit ett team och sedan 2007 driver de Hit – ett utställningsrum i deras gemensamma ateljé i Göteborg. Där har de valt att satsa lika mycket energi på andras konst som på sin egen.

Därför är det kanske inte så förvånande att deras utställning Through the Things We Make, som nu visas på Göteborgs Konsthall, har en kollaborativ ton som påminner om den som setts på Hit. På konsthallen presenteras fyra installationer av konstnärerna själva, men även sex videoverk av inbjudna konstnärer som Norberg och Sundén tidigare har arbetat med eller inspirerats av. Det är en ovanligt välgjord utställning och en av de bättre jag har sett i dessa lokaler på senare år: den är tydlig samtidigt som den kontinuerligt leder in på nya sidospår.

Var går gränsen mellan konst och det vi kallar design, arkitektur och konsthantverk? Det är en av de viktigaste frågorna i denna utställning. Mycket centreras runt kvinnors tidigare – och i viss mån fortsatta – undanskuffade position i samhället. För bara något sekel sedan fanns det oftast inte någon möjlighet för kvinnor att hänge sig åt det fria konstskapandet, och då fick textilkonst och andra mindre statusfyllda sysslor som hörde hemmet till fungera som substitut. Mönstrade gardiner, mattor och kläder omhulldades med omsorg.

I Norbergs och Sundéns textilverk From Selvage to Selvage: the Passing on of Patterns (2016), som har tillverkats av diverse städmaterial, hedras och approprieras formelement av femtio kvinnliga konstnärer och formgivare. Liksom många av deras övriga installationer präglas verket av en modernistisk stil som krockar med den konceptuella innebörden. För om någon epok var fixerad vid just manlig narcissism och genialitet var det modernismen, och här slits den sönder i ett brokigt fyrverkeri.

Det vilar en lågmäld upprorslusta i det mesta som visas: en vilja att inte ströva längs den gängse vägen de ”stora mästarna” har plöjt upp. I installationen Years of Thinking in Common (2012-2017) har Norberg och Sundén hämtat inspiration från bland annat Bloomsburygruppens villa utanför London och bemålat olika möbler och attiraljer med virvlande mönster. Till och med en nappflaska har täckts med färg. Hemmets sfär lyfts sålunda fram, något man sällan ser i utställningskontexter i andra fall.

Att välja ut ett specifikt videoverk av de inbjudna konstnärerna är besvärligt men jag blir stormförtjust i Lucy McKenzie & Richard Kerns något explicita deckarparodi från 2014, där kosmetika laddas med begär.

Utställningens nerv ligger i de oväntade mötena mellan vad som vanligen anses vara diametrala motsatser, som exempelvis dekoration och politik. Norberg och Sundéns utställning visar emellertid på samhörigheten – hur allt hänger ihop. Den visar också att konst aldrig kan skapas på egen hand. Katarina Bonneviers citat i utställningshäftet sammanfattar förhållandet: ”Kära medvarelser, tillsammans finns inte, tillsammans görs”.